

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **TM - TRUCK s. r. o.**, IČO: 273 15 797,
sídlem Julia Fučíka 53, 431 59 Vysoká Pec,

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Hoření 3540/7A, 400 11 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek v částce 2 000 Kč. Částka 2 000 Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce ke zdejšímu soudu žalobu, kterou se domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat vůči žalobci rozhodnutí o zabrání výrobků, o jejichž zajištění bylo žalovaným rozhodnuto dne 27. 1. 2010, č. j. 1643/2010-206500-024, ve spojení s rozhodnutím Celního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 14. 6. 2010, č. j. 3332-2/2010-2001100-21, ve lhůtě, kterou ponechal na úvaze soudu.
2. Ze správního spisu i obsahu podané žaloby včetně jejích příloh vyplývá, že rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 10. 2014, č. j. 10610-3/2014-620000-32.2, bylo podle § 42d odst. 1 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, (dále jen „zákon o spotřebních daních“) uloženo zabrání vybraných výrobků, a to motorového benzínu Natural 95, kód nomenklatury 2710 11 45, v množství 34 829 litrů (dále jen „vybrané výrobky“), zajištěných společností NORDTRANS s. r. o.; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 11. 2014. Vlastníkem vybraných výrobků se stal stát.
3. Žalobce měl za to, že měl být účastníkem řízení, neboť byl podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních osobou, u níž byly vybrané výrobky zajištěny, a zároveň byl vlastníkem vybraných výrobků, což zakládalo jeho účastenství i podle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Z tohoto důvodu se domníval, že žalovaný dosud nevydal rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků vůči žalobci, ačkoliv je k tomu povinen. Lhůtu pro podání žaloby odvíjel žalobce od podání podnětu na ochranu před nečinností žalovaného, jehož nedůvodnost byla žalobci sdělena

vyrozuměním Generálního ředitelství cel ze dne 16. 11. 2017, č. j. 69066-2/2017-900000-302, které bylo žalobci doručeno dne 20. 11. 2017.

4. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud usnesením odmítne žalobu, jestliže nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, a nelze proto v řízení pokračovat.
5. Podle § 79 odst. 1 věta první s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
6. Z koncepce žaloby na ochranu proti nečinnosti vyplývá, že se žalobce může domáhat pouze vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení v probíhajícím, resp. zahájeném řízení. Jednou z podmínek řízení tedy je, že existuje řízení, v němž je dle žalobního tvrzení správní orgán povinen vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Není totiž možné konstatovat nečinnost správního orgánu, není-li žádného řízení. Bylo-li tedy řízení pravomocně skončeno, nelze se domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé v rámci řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. soudního řádu správního. Přípustným prostředkem soudní ochrany je toliko řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Ans 5/2006–96, www.nssoud.cz).
7. Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 3. 12. 2003, č. j. 7 A 56/2002–54, www.nssoud.cz, uvedl, že podle § 65 odst. 2 s. ř. s. je oprávněn podat žalobu i ten, s nímž správní orgán nejednal jako s účastníkem, ačkoli podle zákona účastníkem v daném správním řízení byl, a měl tak práva a povinnosti účastníka správního řízení, pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Skutečnost, zda někdo byl účastníkem správního řízení, je třeba posuzovat materiálně, a nikoli podle toho, s kým ve skutečnosti správní orgán jednal. Na těchto obecných závěrech se dosud nic nezměnilo.
8. Žalobce měl za to, že je opomenutým účastníkem, tomu je však poskytnuta ochrana prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Domáhat se dalšího rozhodnutí ve věci zabrání vybraných výrobků, které již pravomocně propadly státu shora uvedeným rozhodnutím ze dne 16. 10. 2014, by postrádalo zcela evidentně smysl, a jak vyplynulo ze žaloby a jejích příloh není to ani cílem žalobce, který se domáhá ochrany svého vlastnictví k vybraným výrobkům. Již ze samotné žaloby, ale i z postoupeného spisu je zřejmé, že řízení o zabrání vybraných výrobků bylo pravomocně skončeno dne 26. 11. 2014 a není zde tedy žádné probíhající řízení, ve kterém by mohl soud zkoumat, zda je žalovaný činný, či nikoliv.
9. V daném případě proto soud dospěl k závěru, že žalobu je třeba odmítnout, a to podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 79 odst. 1 s. ř. s.

10. Z důvodu odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve výroku II. usnesení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
11. Jelikož řízení skončilo před prvním jednáním, soud podle ust. § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů rozhodl ve výroku III. usnesení rovněž o vrácení žalobcem zaplaceného soudního poplatku v částce 2 000 Kč za podání žaloby. Uhrazený soudní poplatek v celkové výši 2 000 Kč bude žalobci vrácen z účtu krajského soudu ve lhůtě stanovené v ust. § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. května 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.